

En dag på Södra Latin 2054

Anne Carlsson

Då, nu och för alltid

Han springer upp för de tunga trapporna, tar två steg i taget för att spara några sekunder. Vänster sula når så gruset, solen sticker honom i ögonen och han rusar fram med väskan skumpandes över axeln, halsduken vill hellre följa med vinden tillbaka till Skaraborgsgatan. Han sliter upp den stora, stora porten till den ännu större tegelbyggnaden och rusar uppför de sista trapporna. Slänger en blick på klockan, inser motvilligt att han kommer att anlända senare än vad fint folk kan göra, tänker att det är kört, helvete, innan han svänger höger och stannar utanför dörren. Knack, knack, knack. Knäpper upp jackan, rättar till kläderna och plattar till håret. Mötena mellan elevkåren och skolledningen är de mest avgörande på hela skolan, och att hamna på kant med hon som leder allt, hon som alla älskar, är det sista han vill. Andas in, andas ut. Förbannar sig själv, du vet ju att de där jävla ersättningsbussarna aldrig fungerar som de ska och nu står du här och har förstört hela mötet, himla bra job--- Dörren öppnas. "Nämen hej, vi hörde att det var lite kaotiskt i trafiken. Vi har väntat in dig!" säger hon och vänder sig sedan om mot de andra runt konferensbordet; "Rektorn är här nu!"

Han var själv ordförande för elevkåren, precis som hon är, en gång för länge sedan. Tisdagsmötena mellan skolledning och kårstyrelse var då bara en vision som någon knappt vågade drömma om, och att få all den makt som kåren har idag fanns inte i någons vildaste fantasi. Numera är det annorlunda, trettio – fyrtio år senare är det kåren som har all makt på skolan, och skolledningen tar deras åsikter mer seriöst än livet självt. Sedan han var kårordförande har mycket hänt, tidigare elever har åstadkommit stordåd. En lyckades tala med Putin till dess att han insåg att han inte längre kunde styra över människors kärlek, en annan lyckades knäcka cancertgåtan, och en tredje lyckades få styr på Volvo IT. Han är stolt över skolan, stolt över dess historia och stolt över dess framtid. Alla skolans linjer är Sveriges mest sökta, och i alla korridorer spirar mer talang, kreativitet och kunskap än någonsin. Det är inte konstigt att politikerna står i kö för att få komma hit och lära sig om genus, det är inte konstigt att det är hit Dramaten vänder sig för att rekrytera nya skådespelare och det är inte heller konstigt att det är hit arkitektbyråer vallfärdar för att komma i kontakt med de nya mästarna. Det har hänt mycket sedan han gick här, och han är så förbaskat stolt över alltihopa.

När mötet är över slår hon igen sin anteckningsbok och stoppar ner den i väskan. En del kanske tycker att hon är gammalmodig som skriver för hand, men med hipsterkulturen på väg tillbaka tycker hon själv att ingenting slår ljudet av en bläckpenna rista sin väg fram över papprets tunna yta. Med anteckningsblocket i väskan tackar hon för ett bra sammanträde och beger sig mot matsalen. Hon tar vägen över skolgården då vårens första solstrålar har letat sig fram, och fram till det som en gång varit skolans rökruta. På dagens Södra Latin finns ingen som röker, ja de flesta som går där har aldrig sett någon röka i hela sitt liv, sedan tobaksarbetarnas öden äntligen nått fram till individernas samveten och riksdagen beslutat att göra det olagligt. Idag står folk i rökrutan för att få tag i de små, små värmestrålar som strimmar ner från himlen, och hon vinkar åt några vänner när hon går förbi mot matoset. Ett gäng klasskompisar dyker upp, och sida vid sida beger de sig till matsalens nya inglasade

uteservering. Efter decennier av tjat, diskuterande och en och annan svordom beslutades det till slut att bygga ut matsalen. Utbyggnaden har blivit ett spektakulärt fenomen, speciellt under vinterhalvåret när snön dalar ner, men även besparat matsalspersonalen från att behöva höra "alltså det är så jäaaaaäävla trångt" femton gånger i timmen.

Han sitter på sitt arbetsrum och pustar ut. Mötet gick bra. De kom fram till hur de skulle göra, och de var eniga. Så brukar det inte alltid vara. Välkomstfesten i höstas till exempel. Efter att en före detta samelev tilldelats sitt tredje fredspris valde hen att donera prissumman till kåren. Kåren ville anordna en välkomstmiddag för de nyanlända ettorna i sann Harry Potter-anda i trapphuset under en kväll och sponsra detta med en del av prispengarna. Detta kunde väl ledningen gå med på att det var en trevlig idé, men det var när det kom till underhållningen i form av eldkonstnärer som det skar sig. Kåren tyckte ungefär att detta var den bästa idén någon någonsin haft, medan ledningen tyckte det motsatta. Brandrisk kontra "fatta vad häftigt det kommer att bli" diskuterades hett och intensivt under en lång tid, innan man slutligen nådde kompromissen om att detta skulle ske utomhus. Idag hade de diskuterat hur skolans 400-årsjubileum skulle firas, och ingen hade föreslagit någonting som innefattade vare sig tändstickor eller tändvätska utan alla hade hållit sig till ballonger. Visserligen talades det om stora ballonger som skulle täcka skolans tak, men fortfarande ingenting som skulle kunna bränna ner hela byggnaden. Framgång. Det hade även diskuterats vilka som skulle bjudas in, skolan hade ju numera inte bara en Nobelpristagare, som det var under hans studietid, bland gamla elever, utan tre – en i litteratur, en i medicin och en för sitt fredsarbete. Han ler när han inser vilka hjältar Södra Latin hade skolat, och jämför med Kungsholmens Gymnasium som fortfarande inte är i närheten av antalet storheter som kallat skolan för sin. Tänk vad det finns mycket att fira!

Hon sitter uppe på fjärde våningen på sin fransklektion och försöker böja konjunktiv, visserligen har mycket hänt på 40 år men konjunktiv har ännu inte blivit vare sig begripligt eller roligt, så blicken dras mycket hellre ut över staden. På hustaket precis där nedanför står det SP3C målat med vit text, hon vet inte hur länge det har stått där men hon vet att det har stått där sedan innan hon började. Lite längre bort ser hon hur solen går ner, och hon känner hur magen kurrar. Det var ett tag sedan lunch, om bara några minuter är lektionen slut och hon får åka hem. Håll ut. Franskläraren pratar passionerat om hur fantastiskt det är att förstå konjunktiv, men hur mycket hon än försöker förstår hon inte hur det kan vara roligt någonstans. Hon tar upp anteckningsblocket från mötet och går igenom det igen, ögonen glittrar när hon tänker på hur mycket roligt de ska göra för att fira denna fantastiska skola. Hon kommer på nya idéer, låter pennan fara över pappret och märker knappt när lektionen tar slut. Hon beger sig neråt i skolan, ner och ut genom den stora porten, ner för trappan och hemåt. Vänder sig om, knäpper kappan och får se dagens sista solstrålar färga teglet till guld innan solen försvinner bakom ett par träd.

Han ser att hon går framför honom, det har varit en lång dag och det känns skönt att snart få komma hem till soffan. Det blåser inte längre på grusplanen framför porten som det gjorde i morse, det har blivit rätt mörkt och kylan har dragit in. Han tänker på dagen, han tänker på sin egen skoltid och han tänker på jubileet. Halsduken ligger tätt omkring hans hals, och väskan ligger lugnt över axeln. Han ser att hon vänder sig om, men hon verkar inte se honom. Han vänder sig om han också, och får även han se skolan glimra i guld. Och så går han hem, med huvudet högt för världens bästa skola, då, nu och för alltid.